

lede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Motiverne, hvor der saa udtømmende gøres Rede derfor, at hvad jeg derudover kunde have at fremføre, vilde jeg selv bringe som overflødig Tale. Jeg skal kun sige, at jeg slutter mig fuldt ud til, hvad Kultusministeren siger i Motiverne, at der her er ganske enestaaende uheldige Forhold til Stæde, og at Beboerne have Krav paa Støtte fremfor de fleste andre Steder, hvor der er Spørgsmaal om Forbedring af de kirkelige Forhold.

Endelig vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til Marineministeriets Budget, § 23 H. D., der omhandler Redningsvæsenet.

Der er her foreslaaet Forhøjelse af Betjeningsmandskabets Løn. Det er et Forslag, jeg er sikker paa hilses med Glæde af alle, thi af alle de mange Væsenere, som findes opførte paa Finanslovsforslaget, har neppe noget større Sympati end netop vort dygtige Redningsvæsen. Det er egentlig slet ikke saa underligt, at dette Korps har Sympatien for sig. Det var i gamle Dage langt mere end nu Sømands Skræk at udsætte sig for at blive drevet i Land paa Jyllands Vestkyst. Jeg tænker ikke just her paa de Tider, da man deroppe ernærede sig kristeligt og redeligt af Vrag, men paa, at Faren ved den farlige Kyst ikke er nær saa stor nu, siden vort Redningsvæsen er blevet saa godt organiseret, som det er, og siden det har taget Kampen op for at redde Menneskeliv. Jeg skal her oplyse, at der siden Redningsvæsenet kom frem, det var i Begyndelsen af 50erne, er reddet med Redningsbaad 4,515, med Raketkast 2,858, med begge i Forening 83 eller i alt 7,456 Mennesker. Det er altsaa Menneskeliv, som dette Redningsvæsen har, kan jeg godt sige, ranet fra Havet.

Det forekommer mig, at der ved denne Institution kun klæber en eneste mindre pæn Ting, det er Lønningsforholdene. De Folk, der have staaet i Redningsvæsenets Tjeneste, og de, som staa der den Dag i Dag, oppebære en saa lille Løn og have tidligere oppebaaret en endnu mindre Løn, saa vi ikke kunne være bekendte at blive staaende paa samme Standpunkt. Derfor er det naturligvis ogsaa, den højtærede Forsvarsminister har foreslaaet en Forhøjelse af Mandskabets Løn. Jeg skal oplyse, at indtil Aaret 1894 oppebar en Formand for en Redningsbaad 4 Kr. i maanedlig Løn og hver af Mandskabet 3 Kr. Fra den 1. April 1899 blev Lønnen forhøjet en lille Smule; Formændene fik 5½ Kr., Mandskabet 4 Kr. maanedlig. Den 1. April

1903 forhøjedes Lønnen til henholdsvis 10 Kr. og 6 Kr., og i alt Fald indtil den 1. April 1908 oppebære de nu henholdsvis 15 og 10 Kr. Nu ved jeg saa godt som nogen, at Redningsmandskabet har flere Indtægter, netop i Kraft af deres Stilling i Redningsvæsenet. Fire Gange om Aaret foretages der Prøver, Øvelsesture med det Stationen underlagte Materiel, og for disse Prøveture oppebærer Mandskabet 9 Kr. hver, altsaa 36 Kr. om Aaret. I Strandingstilfælde, naar de virkelig bjærge Folk, oppebære de 15 Kr. ekstra, er det forgæves Forsøg, kun 9 Kr. En Formand oppebærer for Øjeblikket 216 Kr. og hver af Folkene 156 Kr. Desuden er Strandvagtten henlagt under Redningsvæsenet. Derved tjener Mandskabet 30 Kr. pr. Mand, saaledes at en Formand i Dag har 246 Kr. aarlig og en menig Mand 186 Kr. Det er det højeste, for saa vidt der i et Aar ikke er noget Strandingstilfælde.

Nu foreslaar den højtærede Forsvarsminister en Forhøjelse. Lønnen skal være 20 Kr. om Maaneden for Formanden og 15 Kr. for Baadmandskabet. Det er en Forhøjelse af 33⅓ pCt. for de første og 50 pCt. for de sidste. Procentvis er det en ganske god Stigning, men vi maa huske paa, at Lønnen i Forvejen har været umaadelig lille. Og hvad kræves der saa af disse Folk for denne Løn? For det første, at de i Mulm og Mørke og Paa-landsstorm skulle patrouillere langs med Stranden og holde Strandvagt. Paa det Sted, hvor jeg er kendt, maa en Del af dem vandre ca. 1½ Mil frem og 1½ Mil tilbage i et saadant Vejr. Det er ikke just nogen Lysttur, og for den oppebære de 50 Øre Timen, Turen beregnet til 4 Timer. Desuden maa de møde og deltage i Redningsarbejdet. Jeg skal ikke omtale dette vidtløftigt her; det behøves ikke. Enhver ved, hvor farligt et Foretagende det er. De maa hver Gang, Pligten kalder, vove Livet for at redde deres Medmennesker; endvidere ere de afskaarne fra at kunne tjene de samme Penge som deres Kolleger, som ikke ere i Redningsvæsenet. Ifølge Instruksen maa ingen af Redningsmandskabet forlade Byen mere end 24 Timer ad Gangen, de maa ikke tage ud paa Fiskeri i Limfjorden, f. Eks. om Sommeren, naar der er god Aalefangst. De maa ikke forlade Hjemmet, de maa heller ikke deltage i Kutterfiskeriet ude paa Havet, idet de jo derved kunne blive borte paa Havet i flere Dage, og det forbyder Instruksen.

Dette Korps kunde derfor sikkert for-